

ततः शल्यो महाराज धर्मराजं युधिष्ठिरं । विव्याध निशितैर्वाणैर्हन्तुकामो महारथं ।
 तस्य पार्थो महाराज नाराचान् वै चतुर्दश । मर्माण्युद्दिश्य मर्मज्ञो निचखान हसन्निव ।
 प्रावार्य पाण्डवं वाणैर्हन्तुकामो महायशः । विव्याध समरे क्रुद्धो वज्रभिः कङ्कपत्रिभिः ।
 अथ भूयो महाराज शरेणानतपर्वणा । युधिष्ठिरं समाजग्ने सर्वसैन्यस्य पश्यतः ।
 धर्मराजोऽपि संक्रुद्धो मद्रराजं महायशः । विव्याध निशितैर्वाणैः कङ्कवर्हिणवाजितैः ।
 चन्द्रसेनं च सप्तत्या सूतञ्च नवभिः शरैः । द्रुमसेनञ्चतुःषष्ट्या निजघान महारथः ।
 चक्ररत्ने हते शल्यः पाण्डवेन महात्मना । निजघान ततो राजंश्चेदीनै पञ्चविंशतिं ।
 सात्यकिं पञ्चविंशत्या भीमसेनं च सप्तभिः । माद्रीपुत्रौ शतेनाजौ विव्याध निशितैः शरैः ।
 एवं विचरतस्तस्य संग्रामे राजसत्तम । संप्रैषयच्छितान्पार्थः शरानाशीविषोपमान् ।
 ध्वजाग्रश्चास्य समरे कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः । प्रमुखे वर्त्तमानस्य भस्त्रेनापाहरद्रथात् ।
 पाण्डुपुत्रेण वै तस्य केतुश्चिन्नो महाहवे । निपतन्तमपश्याम गिरिशृङ्गमिवाहतं ।
 ध्वजं निपतितं दृष्ट्वा पाण्डवश्च व्यवस्थितं । संक्रुद्धो मद्रराजोऽभूत् शरवर्षं मुमोच ह ।
 शल्यः सायकवर्षेण पर्जन्य इव दृष्टिमान् । अभ्यवर्षदमेयात्मा क्षत्रियान् क्षत्रियर्षभः ।
 सात्यकिं भीमसेनञ्च माद्रीपुत्रौ च पाण्डवौ । एकैकं पञ्चभिर्विद्ध्वा युधिष्ठिरमपीडयत् ।
 ततो वाणमयं जालं विततं पाण्डवोरसि । अयापयं महाराज मेघजालमिवोद्गतं ।
 तस्य शल्यो रणे क्रुद्धो वाणैः सन्नतपर्वभिः । प्रच्छादयामास दिशः प्रदिशश्च महारथः ।
 ततो युधिष्ठिरो राजा वाणजालेन पीडितः । बभूव हतविक्रान्तो जम्भो वृत्रहणा यथा ।
 इति श्रीमहाभारते शल्यपर्वणि सङ्कुलयुद्धे द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥
 ॥ सञ्जय उवाच ॥ पीडिते धर्मराजे तु मद्रराजेन मारिष । सात्यकिर्भीमसेनश्च माद्रीपुत्रौ च पाण्डवौ ।
 परिवार्य रथैः शल्यं पीडयामासुराहवे । तमेकं वज्रभिर्दृष्ट्वा पीडमानं महारथैः ।
 साधुवादो महान् जज्ञे सिद्धाश्चासन् प्रहर्षिताः । आश्चर्यमित्यभाषन्त मुनयश्चापि सङ्गताः ।
 भीमसेनो रणे शल्यं शल्यभूतं पराक्रमे । एकेन विद्ध्वा वाणेन पुनर्विव्याध सप्तभिः ।
 सात्यकिश्च शतेनैव धर्मपुत्रपरीक्षया । मद्रेश्वरमथाकीर्य सिंहनादमथानदत् ।
 नकुलः पञ्चभिश्चैनं सहदेवश्च सप्तभिः । विद्ध्वा तन्तु तत स्त्र्णं पुनर्विव्याध पञ्चभिः ।
 स तु शूरो रणे यत्तः पीडितस्त्वैर्महारथैः । विव्याध कार्मुकं धारं वेगघ्नं भारसाधनं ।
 सात्यकिं पञ्चविंशत्या शल्यो विव्याध मारिष । भीमसेनं त्रिसप्तत्या नकुलं सप्तभिस्तथा ।
 ततः सविशिखं चापं सहदेवस्य धन्विनः । क्षित्वा भस्त्रेन समरे विद्ध्वा चैनं त्रिसप्तभिः ।
 सहदेवस्तु समरे मातुलं भरिवर्चसं । सज्यमन्यद्वनुः कृत्वा पञ्चभिः समताडयत् ।
 शरैराशीविषाकारैर्ज्वलज्ज्वलनसन्निभैः । सारथिश्चास्य समरे शरेणानतपर्वणा ।
 विव्याध भृशसंक्रुद्धस्तञ्च भूयस्त्रिभिः शरैः । भीमसेनस्तु सप्तत्या सात्यकिर्नवभिः शरैः ।

६४०

६४५

६५०

६५५

६६०

६६५